

Среща на Коевия род в Балчик

На 30 май 2015 г. в ресторанта „Прески“ в град Балчик се проведе среща на рода Коеви – Балчовци от с.Храбово, община Балчик.

Срещата се откри от Керанка Ко-

рора Коеви с 8 деца – Станка, Дена, Атанас, Петко, Герга, Яна, Иван и Йордан. Които е била предричен човек. След Освобождението са се изселвали турски семейства от с.Хамзалар.

ева – Генчева. Тя благодарил сърдечно на Димитричка Койнова за отличната организация, съжаление, че по здравословни причини не присъства. Пожела и здраве, дълъг живот и активно присъствие в бъдеще. К.Генчева поздравил присъстващите с „Добре дошли“ и продължил: „Скъпи роднини, днес се събрахме трето поколение от рода Коеви. Позволете ми да кажа няколко думи за нашето потекло. Родът ни е стар, известен и почитан. Най-старото място, където са живели е село Конаре, Старозагорско. Откъде са дошли, нивой не знаем. Първото село се е казвало Углед. Първо едно вражеско нападение е изгорило до основите. Намирало се е в красивите поли на Югоизточна Стара планина. Жителите му се придвижават по – на юг и изграждат село, което съществува и до днес с името Конаре. Близко е до град Върдича и град Гурково, Старозагорско. През вековете името се е променило, но винаги е било свързано с конете. Такава е и етимологията на с.Конаре. Основният поминък на хората е бил отглеждане на коне. В началото се отглеждали полудиви кобили, които пусkali в Балкана на хергеле. През турско време са отглеждали елптин коне за турската войска. Селото е било привилегировано, войнско. Независимо от това селото е страдало от башибозиди и черкези, от епидемии (чума), от природни бедствия. По различни причини, на три пъти, са се изселвали. Една част от рода заминува на север и се установява в Одеска област, друга част – в Търново. Около 1857 г. няколко рода от с.Конаре, по икономически причини, тръгват към Добруджа. С тях е и Петко Коев – Балшавос с семейството си. Първо спират в с.Юрчман (с.Тригощи), разглеждат селата наоколо и се установяват в с.Селимкьосу (сега носим името Конаре, по името на селото на долината преселили). Петко Коев имал 6 деца – Павел, Кольо, Тодор, Кою, Злата и Герга. Културат къща и земя. Но по-късно решават в Селимкьосу да останат братята Павел и Тодор. Кольо се преселва в с.Бърляк / с.Преселеница, а Кою – в Хамзалар (с.Храбово). Кою и сынулата му Керга поставят начало на

Той купува къща и настанява семейството си. Култура гора и коне, които пуша в хергеле. Виряга цялото си семейство в задружен труд. Проконвал ръчно 70 метра кладенец, покрива го, свързва го с голем обгор, където зимуват конете. Изгражда ред стовански сгради. При всяка възможност продава коне и купува земя, къщи за децата си.

Скоро семейството се утвърждава като едно от уважаваните заможен семейства. После преживяват тежки времена, известни за цяла Добруджа. Синовете му служат в Осми конен полк и участват във войните. Олекват. Винаги са били прогресивни и са помагали на селото и роднини си край. На срещата на Коевия род присъстващите разказва различни случаи, забавни истории, които са слушали в семействата си. Винаги почетоха паметта на Кою Петков – Балшавос, запомнен като строг и справедлив, работлив, инициативен и организиран човек. Племенник му /син на брат му Тодор / Петко Тодоров Петков е известен в Балчик учител, директор на училище, общественик и бивш кмет на Балчик. Със сынулата си известната учителка по френски език и уредник в Петковския музей Кларка Кларка Петкова имат две деца, които също продължават учителската професия – Сиса Петкова /руски език/ и Камен Петков /физическо възпитание/.

Синът на Кою Петков – Йордан Коев се връща от войните, удостоен с кръст за храброст. Внукут му – почитаният първи хирург в Балчик д-р Коичко Димитров, е първият с тази специалност в града. Той работи активно от завършване на образованието си до последния си дъх за здравето на хората. Поклон пред паметта му и благодарност на цялата община за стопините успешни операции, които извършва. Неупсешни – няма. Внуците Коичко Коев и Кирил Чакалов умираат в чужбина. Кирил Чакалов е завършил военно-морското училище във Варна заедно с поета Никола Вапцаров специалността машинен техник. Работи като дире-

кжал, защото хората от Коевия род са били честни и достойни хора. Такива са и настоящите им наследници.

Особена признателност изразиха роднините към д-р Недялка Коева, родена в с.Храбово. След завършване на Варненския медицински университет, на 1 февруари 1971 г. е назначена и работи като лекар в МБАЛ Балчик до 2014 г. Известна е на всички балчически със своя упорит труд за живота и здравето на хората, първо като педиатър, а по-късно като инфекционист. От 1974 г. до 1995 г. е началник на Инфекционно отделение в МБАЛ Балчик. Гордост за Коевия род са и: Васил Димитров – пътен инженер, участвал активно в планирането и изграждането на пътна мрежа в Добричка област; Керанка Генчева – учител, дългогодишен директор на ОСУ „Йордан Йовков“ – Тузла; Илия Димитров – учител-географ, дългогодишен преподавател и директор на ОУ „Стефан Караджа“ с Страния; Ели Димитрова, Марияна Николова и Жена Милева – магистър фармацевти, които работят в родния град Балчик. На срещата присъстваха образовани хора – икономисти, учители, медицински сестри, лаборанти и от други професии, които са работили, други продължават да работят в услуга на хората.

Към всички поздравя и пожелаваме за здраве и дълголетие на Коевия род отпраща Керанка Генчева. Думата взе и кметският наместник на с.Храбово – Йордан Коичев Коев, който разказа за настоящето на селото. Сматляло се е до 90 жители, но е добро място за живеене. Саят се овицони градини.

Чист въздух, хубава природа, няма кражби, няма безработни. Живеят балчари, копанари и три семейства англичани. Половината от хората в селото са пенсионери. Пътят до Храбово е в окаяно състояние. Ако се отпраща, има желаещи да развият селски туризъм. Йордан Коев покани всички присъстващи на празника за осветяване на новопостроената църква „Св.Св.Петър и Павел“.

Б/Т
Фото: Снежанка ЖЕЛЯЗКОВА

Издигането на църква е празник за село Храбово

Единадесети юли 2015 г. е голям празник за с. Храбово, защото това е дългоочакваният ден да се освети новопостроената църква „Св. Св. Петър и Павел“ Благодарна съм на съдбата, че се родих в Добруджа, в малкото село Хамзалар /Храбово/. Празникът върна моите спомени към селото, с което никога не съм се разделяла. Разположено е в необятната Добруджанска равнина, на 15 км. от гр. Балчик, 25 км. от гр. Добрич, на високото плато, а на юго-източно от Батовската долина. Близко е до курорта „Албена“. Селото е изградено от ниски едноетажни къщи и с нищо не може да впечатли слушача, но за нас, родените и израстнали в него, то е дар Божий! Място, което обичаме, защото там съм изглеждал едно щастливо детство сред природата, с нашите турлоубиви, всеотдайни родителите.

Ще забравя ли някой от нас гласа на природата – небето, земята, хората, шепота на вятра? Дългите разходки с учителите, рано пролетта в местността „Курулджорман“, където беряхме първите кокичета, минзухари, по-късно красиви жуожи, с които кирчехме образите на Св. Св. Кирил и Методий! Разходките ни по крайка, радостта, възторга ни от красивия килям от перуници /ириси/, които само природата може да извае! Тичахме по рба на платото, от където се виждаше Батовската река и красивата долина, чак до морето. Някога ходехме до входа на пещерата на север от с. Църква /сега близо до мангановото находище/. С радост посрещаме ястковичките, изпращащите жервине. В двора ни имаше шъркелово гнездо.

Събирахме се десата от малката и наблюдавахме живота им, а дядо, седнал близо, с неотлична си лула, ни разказваше легенди за шъркелите, за конете, пуснати на хергеле в гората и защитата им от вълците и др. Сутрин ни събуждаха птиците гласове, конските копита на красивите коне, тропота на каруци, гордостта на много стопани. По-късно тичахме в равното поле, изкачвахме се на някоя могила /сега разорани/ и наблюдавахме, първо, зелените, а по-късно, златните житни поля, цялфалите слънчогледи, чак до края на хоризонта! В суровата добруджанска зима радостта ни бяха пързалките

с шейни, а мочетата се пързаляха в замръзалия гьол. Това детство ни свързва със селото и зарежда с енергия за цял живот! Липсват системни археологически изследвания за селото, но от веществените доказателства – монети от различни епохи, останки от антична и късно-антична крепост на 1.9 км. на юг, не защитено селище по-на север, тракийско скално светилище, югоизточно от селото, некропол и др., съдим, че това интересно място е било забелязано и обитавано от древността до днес. Писмени доказателства за селото има от 1526/27 година. От устни предания знаем, че името на селото е посветено на братята Хамза и Али /Хамзалар/, които изграждат чифлик в южната част на сегашното село. Около тях се заселват и други скотовъдци и се обособява мюсюлманско селище. Преди и след Освободителната война турците започнали да се изселват. Пристигат балчари с надежда Добруджа да им даде ро-по-богат и щастлив живот. Установяват се няколко рода: Желеви /Танас чорбаджи, по-късно земевладелец/, Гирджикови, Недялковни, Коеви, Жекови и др. Захващат се здраво работата. Купуват къщи и стопански дворове, ниви, гори, животни. Копаят кладенци на 70 – 80 метра дълбочина. Селото става българско. Създава частно училище. На празниците ехтят български песни и хора. Но злата участ на българите не ги отминава! Започват войните – Балканска, Междусъюзническа, Първа световна! Мъжете заминуват за фронта. Жени, деца и старци се борят за оцеляване с черномеза, природните стихии, епидемии.

През 1913 г. Румъния окупира Южна Добруджа. Водят се тежки боеве. Отнасят се жестоко наши населението. През 1916 година българската армия успява да ги отблъсне и освободи Добруджа. За съжаление, с Ньойския договор Великите сили ни подаряват на Румъния. Една част от мъжете на селото ни загиват по фронтоните, други са ранени, изтощени. Много са горди от победите си, но се връщат и живеят унижени в поробения ни край. Румънската държава започва жестока, целенасочена политика за асимилация на населението със законни стъпки, бързо стълхна на кратка си. Хората се обеди-

Керанка Генчева, 2013 Фото: М. КОСТОВА

културата. Отнемат 1/3 от земите на българите и настаняват румънски колонисти. Закриват българските училища, читалища. Забравяват българския език. Събират данъци за 1916/17/ 18 г. Брутално! Всяка съпротива е смачкана жестоко!

Най-голяма трагедия е отвлечането на 4 000 добруджанци в Молдова. От нашето малко село са отвлечени 25 мъже, които загиват в страдания. Един, двама души успяват да избягат и се връщат в селото, но да края на живота си не разказват за ужасите на видяното и преживяното в лагерите. Жестокият режим не сломил гордите добруджанци. Непримирими, но и търпеливи, те се събираха в къщите, информираха се за България. Нас, децата, възпитаваша в българщината. Бяха дете, но си спомням радостта от вестта за сключената Крайовски договор, който пак беше в ущърб на Добруджа, но свободата идваше! Неописуема беше радостта. Посрещнахме българската войска с песни и хора. Всички бяхме на междана – от най-старите до децата. Освободителите бяха нагостени и дарени.

В селото настъпиха промени. Бяха изселени румънските колонисти. Удивдам се на благодарството на близките си, които, измъчени от румънските власти, намериха добри думи и пожелания на заминуващите бедни селяни. Възстановено беше училището. Пристигнаха емигранти от гр. Варна и се настаняха в изоставените си къщи. Никаква няма да забравя пристигането на преселниците от Северна Добруджа. Беше късна есен. Валеше първият сняг. Настаняха ги в малките, полусрутени румънски къщи. Хората бързаха да напоят и приберат докараните от тях животни. В очите им се четеше умора, тъга по родните домове и улаха от неизвестност. Местните жители ги посрещнаха с „добре дошли“ и бързо се сприятелиха. Те, турлоубивни, упорити, добри стопани, бързо стълхна на кратка си. Хората се обеди-

ниха и заживяха заедно. Във Втората световна война от селото ни участваха 11 мъже. Измъчени, някои ранени, един пленен, но всички се върнаха по домовете си. След войната настъпи мир с превратности в историята. Живяхме в бедност, но времето беше благоприятно за селото. През 1948 г. се основа първата земеделска кооперация. С наличната и закупена техника се улесни тежкия труд на селинците. Селото се електрифицира, водоснабди, залесиха се поля, изгради се шосе, свързващо си с Балчик и Добрич. Основното училище добре подготвяше учениците и те продължаваха образованието си в желаната насока. Във времето урбанизацията не пожелала и нашето село. Младите хора се заселваха в близки и далечни градове, но със самолюбие на образовани хора, с професии. Водеха активен обществен живот. За успеха на жителите може да се прочете в книгата на Йовка Атанасова „Гордостта на Храбово“. На този ден искам да поздравя Симеон Донева, доктор на икономическите науки и наш дългогодишен председател на земеделската кооперация. Кооперацията е икономически стабилен, опора на кооператорите през тези трудни години, опора на селото. Голям е и приносът му за построяването на църката. Искам да поздравя и Йордан Коев, кметски наместник на с. Храбово, че малко селото не е намаляло до 90 души, то е добро място за живеене – чисто, няма кражби и безработни, за усърдие му за строежа и цялостното изграждане на храма „Св. Св. Петър и Павел“. Бъдете живи и здрави! Всеки празник дарява сили. Нека празникът на 11 юли помага за възраждане на селото. Дано в най-скоро време се съобеди и със съвременен път, за да се използва пълноценно даденостите на Храбово – кристално чист въздух, богат черномез, близост до морето! Честит празник!

Керанка ГЕНЧЕВА

ПУБЛИЧНА ПОКАНА за представяне на оферти

Предмет на поръчката: Изработване на инвестиционен проект във фаза „технически проект“ за реконструкция настилната и благоустрояване на района на крайбрежна алея „Дамба“ в гр. Балчик
Краен срок за получаване на оферти: до 16:00 часа на 15.07.2015 г.

Офертите се подават лично или по пощата с обратна разписка, респективно на куриер, на адрес: 9600, гр. Балчик, пл. „21-ви септември“ № 6, Общинска администрация - гр. Балчик. Лице за приемане на оферти: **Красимира Костова** - м.л. експерт Община Балчик, тел. 0579/ 7-10-46. Настоящата публична покана е публикувана под номер 9043533 сайта на АОП.
За въпроси и допълнителна информация: Димитър Димитров – гл. експерт ЕМС – 0579 71065
Отговорни лица за подаване на информация по чл. 226, ал. 2 от ЗОП: Милен Йорданов – ст. Юриконсулт, телефон 0579 /71036

ПУБЛИЧНА ПОКАНА за представяне на оферти

Предмет на поръчката: Изработване на инвестиционен проект във фаза „технически проект“ за реконструкция настилната и благоустрояване на района на крайбрежна алея „Дамба“ в гр. Балчик
Краен срок за получаване на оферти: до 16:00 часа на 15.07.2015 г.

Офертите се подават лично или по пощата с обратна разписка, респективно на куриер, на адрес: 9600, гр. Балчик, пл. „21-ви септември“ № 6, Общинска администрация - гр. Балчик. Лице за приемане на оферти: **Красимира Костова** - м.л. експерт Община Балчик, тел. 0579/ 7-10-46. Настоящата публична покана е публикувана под номер 9043533 сайта на АОП.
За въпроси и допълнителна информация: Димитър Димитров – гл. експерт ЕМС – 0579 71065
Отговорни лица за подаване на информация по чл. 226, ал. 2 от ЗОП: Милен Йорданов – ст. Юриконсулт, телефон 0579 /71036

ПУБЛИЧНА ПОКАНА за представяне на оферти

Предмет на поръчката: „Доставка на лабораторно оборудване за Претоварна станция за твърди битови отпадъци (ТБО) Балчик“
Краен срок за получаване на оферти: до 16:00 часа на 08.07.2015 г.
Офертите се подават лично или по пощата с обратна разписка, респективно на куриер, на адрес: 9600, гр. Балчик, пл. „21-ви септември“ № 6, Общинска администрация - гр. Балчик. Лице за приемане на оферти: **Красимира Костова** - м.л. експерт Община Балчик, тел. 0579/ 7-10-46. Настоящата публична покана е публикувана под номер 9043259 сайта на АОП.
За въпроси и допълнителна информация: Стевлян Железов – зам. Кмет по УТТЕМСЕ – 0579 71033
Отговорни лица за подаване на информация по чл. 226, ал. 2 от ЗОП: Милен Йорданов – ст. Юриконсулт, телефон 0579 /71036